

Mana Aleminin Gücü 15

– KENAN KOÇ · 30 Aralık 2016

E-) EVRENİN BÜYÜKLÜĞÜ VE İNSANIN ÖZÜNDEKİ EVRENSEL BİLİNÇ

Evrenin muazzam büyüklüğünü bazı örneklerle hatırlamaya çalışalım. Örneğin; sadece güneşle dünya arasındaki mesafe okadar akıllara durgunluk verecek bir ölçüdedir ki, kâinatta bildiğimiz en büyük hıza sahip olan ışık bile güneşten dünyaya 8 dakikada ulaşmaktadır. Yani biz dünyadan, güneşin şu andaki halini değil, 8 dakika önceki halini görebiliriz. 8 dakika belki bize az bir zaman gelebilir ama bu durumu gözle görebildiğimiz yıldızlara uygularsak, düşünemediğimiz boyutlarla karşı karşıya geliriz. Biz yıldızların şu anda, milyonlarca dünya yılı önceki hallerini görmekteyiz. Çünkü onlar o kadar uzaktadır ki onlardan çıkan ışık, ancak milyonlarca dünya yılı sonra dünyaya ulaşmaktadır. Dikkat edilirse bu tür karşılaştırmalarda, mekânsal uzaklığı, ister istemez zamansal gerilikle ifade etmek zorunda kalmaktayız. Çünkü bu mesafeler, dünya ölçeğinde kullandığımız mesafe ölçüleriyle ifade edilebilir sınırların çok ötesinde uzaklıklardır. Bu muazzam mesafeleri düşünemediğimiz derecede büyük bir hıza sahip olan ışığın hızıyla ifade ederken bile yine sınırlarımızı aşan rakamsal değerlere ulaşırız. Öyleki artık gözle göremediğimiz ve çok gelişmiş teleskoplarla yakalayabildiğimiz yıldızların uzaklıkları milyon yıllarla değil, milyarları aşan yıllarla ifade edilmektedir.

Tüm bunların yanında, eğer evrenin en uzak köşesi diye bir yerden bahsetmemiz doğru olacaksa; oradaki yıldızları şu andaki en gelişmiş teleskoplarla bile gözlemleyememekteyiz. Bundan dolayı evrene bir sınır çizememekteyiz. İşin doğrusu felsefi bir çıkarımla; evrenin bize en uzak köşesindeki bir yıldız, o yıldız orada var olduğu ya da daha doğrusu bir zamanlar var olduğu halde (çünkü şu anda varolup olmadığını gözlemsel metodlarla asla bilemeyiz. Sadece bir zamanlar var olduğunu ve o zamanlar yaymış olduğu ışığın ancak dünyamıza ulaştığını söyleyebiliriz), en azından şu anda hiçbir şekilde gözlemlememe ihtimalimiz çok büyüktür. Nedeni ise; o yıldız o kadar uzak bir mesafede olabilir ki, ışığın dünya ile arasındaki bu mesafeyi katetmesi için dünya ya da hatta evren daha yeterince yaşanmamıştır. Çünkü bu mesafeleri düşündüğümüzde zaman ve mekân artık

iç içe geçmiş şeyler olmaktadır. Evren içre bir mekânın aşılması için gerekli olan evren içre bir zaman, evrenin başlangıcından bu yana henüz geçmemiş olabilir. Buna evrenin sürekli genişlediğini ve sınırlarının ve dolayısıyla sınırlarındaki maddi oluşumların sürekli uzaklaştığını ekleyecek olursak; eklenen bu mesafelerle birlikte bu yıldızları gözlemsel olarak hiçbir zaman gözlemleyemeyeceğimiz gerçeği karşımıza çıkar. O nedenle evren sonsuz boyutlarda ya da sınırsızdır diye düşünürüz.

Bu sınırsızlığı elden geldiğince somutlaştırmak için bir iki rakam söyleyelim. Daha çok kuramsal çıkarımlarla elde ettiğimiz değerlere göre; Samanyolu galaksisindeki yıldızların sayısı 400 milyar civarındadır. 400 milyar yıldız, elbette aralarındaki muazzam uzaklıklarla birlikte düşünmeliyiz. Samanyolu galaksisi ise, evrendeki milyonlarca galaksiden sadece birisidir. Ve evren bu ölçekten bakıldığında o kadar gençtir ve güneş, Samanyolu galaksisinin merkezinde daha sadece 8 tur tamamlayabilmiştir. Sırf samanyolu galaksisinde dünyanın hacimsel değeri, Kozmolog Profesör Carl

Sagan'ın ifadesiyle, havada uçuşan bir toz tanesi kadardır. Bu hacmi, sınırsız evren hacmine oranla düşündüğümüzde, tanımlayamayacağımız kadar küçük bir değerle bir deyişle sıfır hacimle karşılaşırız. Çünkü matematikten bildiğimiz gibi, herhangi bir değerın sonsuza oranı tanımsızdır. Böylesine tanımsız bir büyüklüğün daha doğrusu küçüklüğün içinde yaşayan bizler ise Kur'an'ın ifadeyle bu halimizle bile anlılır bir şey değiliz.

Kozmik Takvime göre, Evrenin var olduğı kabul edilen Big-Bang anından yaşadığımız şu ana kadar geçen 15 milyar dünya yılı, bir Kozmik Yıl olarak alındığında ; Güneşin kozmik takvime göre yaşı henüz 4 aydır. İnsanın Dünya üzerinde varolmasından buyana geçtiğı kabul edilen 5 milyon yıllık süre ise 3 saat kadar. Bir insan ömrü ise, bu rakamlara göre düşünülebilir ki, bir hiç mertebesindedir. Ahmet Baki'nin ifadeleriyle, "Bir nefes verişinizde "Hu" deyişinizin alacağı süreden fazla bir şey değil!.. Bu süre içerisinde doğumunuz, çocukluk, gençlik yıllarınız, acı, tatlı günleriniz, eşiniz, dostunuz, sevgileriniz, nefretleriniz, sağlık, hastalık zamanlarınız, dünyadaki tüm anılarınız, varınız, yoğunuz herşeyiniz ve nihayet dünyayı terkedişiniz, hepsi oldu ve bitti!... Hepsini bir "Hu!" da yaşadınız ve tamamladınız..."

Ancak bu düşünemediğimiz büyüklükler karşısında fark ettiğimiz hiçliğimiz, sırf bunu fark eden bilincimiz açısından, bizim sanıldığı kadar değersiz olmadığımızın da ispatıdır. Sonsuzluğu bu ölçüde kavrayabilen bir bilinç, deyim yerindeyse bilinç boyutu itibariyle sonsuzluğa da ulaşmış demektir. Yani insanın maddesel varlığı bir hiç olabilir. Ancak bilinci, kolaylık açısından bilinçsel varlığı da mekânsal bir büyüklük olarak düşünürsek, neredeyse sonsuz büyüklüktedir. Öyleyse bu kavrayışı gerçekleştiren insan, bilinç boyutu itibariyle evrensel ölçekteki bir büyüklüğe sahiptir. Bu büyük bilinç, ait olduğunu sandığımız küçücük bedeninin haricindeki evreni, dünyayı, yıldız ve galaksileri kavrayabilecek bir düzeydedir. Böyle bir kavrayış böylesine küçük bir maddi varlığa hapsedilemez. Daha doğrusu bilincin hiçbir düzeyi, en basit tek hücreli canlı bilinci ya da bir elektronun bilinci dahil, evrene yakın bir büyüklükte bile olsa bir maddi varlığa atfedilemez. Çünkü madde, ne kadar büyük olursa olsun küçüktür. Her halikârda onu içten ve dıştan kuşatmış bir sonsuzluğun içindedir. En basit düzeydeki bilincin büyüklüğü ise, onu meydana getiren mutlak bilincin, evreni ve diğer her şeyi de meydana getiren, içten ve dıştan kuşatan bilinç olmasından kaynaklanır. Yani her türden bilinç, Allah'ın İlim sıfatıyla bağlantı içindedir. Ve bu nedenle büyüktür. Burada elbette büyük ifadesini, bilincin zaman ve mekân mefhumunun üstünde olduğunu belirtmek için kullanıyoruz.

Hemen hatırlayalım: Aslında bizim evren diye isimlendirdiğimiz, nesnelere ibaret olan şu içinde olduğumuz yapı, sadece beş duyumuzun duyarlılık kapasitesine göre algılayabildiğimiz bir kesittir. Tüm bu nesnelere ve tüm bu dünyamız, duyularımızın sınırları içerisinde kalan kesitsel yapıdır. Duyularımızın duyarlılık sınırları dışında kalan yapıdan ise habersiziz. Örneğin; gözün algılayabildiğı gözün duyarlılık sınırları içerisinde kalan dalgaboyları, gerçekte varolan sayısız dalgaboyları içerisinde çok çok küçük bir kesittir. Gözün tesbit edebildiğı ve şu anda görmekte olduğumuz nesnelere, aslında evrende varolan sayısız dalgaboyları, sayısız imajlar içerisinde, belki de hiç mertebesindedir. Zira üzerinde durulduğu gibi, biz evreni ya da atomu aslında muazzam bir boşluğa serpiştirilmiş küçük maddi yığınlar olarak algılamaktayız. Algıladığımız bu maddi yığınlardan hareketle bile gördük ki, evrenin orijinal yapısı bütünsel bir enerji kütlesidir. Bu evrensel enerji de, aynı zamanda var olan düzeni yürüten evrensel

bilinçin bir tasarrufudur.

İşte tüm metafizik disiplinlerin üzerinde durduğu "Kendini tanı" ilkesi, bilinci maddi evrenin bağımlılıklarından sıyrıp, zaman ve mekânla kayıtlı olmayan evrensel bilinç boyutuna yaklaşmayla ilgilidir. Yani O'na giden yol, insanın kendi özünden geçmektedir. Demek ki insan, sonsuz evrendeki hiç mertebesinde bir gezegende debelenip duran küçük mü küçük bir maddi varlık değildir. Sonsuz Evreni meydana getiren Bilinç ve Enerjinin varlığıyla oluşmuş bir bilinçtir. İşte insanın sırrı budur. Bu nedenle dinlerde maddi hayata bağlanmamak ortak bir noktadır. Maddi boyutlu bir yaşamın, tek hazine olmadığını hatta bir hapisane olduğunu bilmek; bilinci bu maddi hayatın dert ve neşesiyle oyalanmaktan ve bunun sonucu olarak maddeye bağlanmaktan kurtarır. Bu durumda bilinç kendini asıl boyutunda bulacaktır. İşte dinin fiili yönü aslında sadece ve sadece bunu gerçekleştirmeye çalışır. Din, bir şekilde dünya hayatıyla maddeye bağlanmış olan bilinci, asıl vatanına döndürmeye çalışır. Dinin görevi, dünya hayatında, maddeye daha da çok bilinci bağlamamaktır. Ancak elbette bu, maddi hayatı hor görmek anlamına da getirilmemelidir. Çünkü biz nede olsa bu maddi bedenimizle ve bu maddi ortamda varoluşumuzun bu seviyesini sürdürmekteyiz. İslami tabirle yapmamız gereken, bu gerçeği yok saymak ya da yıkmaya çalışmak değil, bu gerçeğin ardındaki hikmeti aramaktır. Öyle ki; dünya hayatı bilincin hapsi olsa da, hapse düştüm diye kendini hapiste harap etmek hapis içine kendini hapsetmektir. Yani gerçek hapis hapiste olmak değil, bilinci hapse hapsetmektir. Bu hapis, nimetleri tadacağımız ama onlara ölesiye bağlanmayacağımız bir cennet bahçesine dönüşebilir. Çünkü her şey bilinçtedir.

"Ölünce Yaşam" isimli eserinde ünlü bilimci Kenneth Ring, Ph.D. şunları yazıyor: "Eğer bilinciniz, fiziksel bedeninizin sınırlarına bağımlılıktan kurtulabilirse, holografik dünyaya girip, o boyutu tecrübe edebilirsiniz. Bedeninize ve bedensel algılama araçlarına bağımlı kaldığınız sürece, holografik alem ve boyut gerçeği sizin için sadece entellektüel bir konu gibi kalır. Oysa, eğer bedeninizden ayrılabilirseniz, o boyutu direkt tecrübe edebilirsiniz. Bu tecrübeden dolayıdır ki, mistikler, gördükleri şeyler hakkında bu kadar kesin ve inandırıcı konuşmaktadırlar. Ama orayı tecrübe edemeyenler ne şüphelerini üzerlerinden atabiliyorlar, ne de yaşamı anlayışlarında bir değişime ihtiyaç hissediyorlar."

Michael Tabot, Karl Phibram gibi bilim adamları kuantum fiziğinden ve beynin işlevlerinden hareketle evrenin ve beynin aslında bir nevi hayal üreten dev bir hologram olduğunu ileri sürmektedirler. Zaman ve mekânın duyularımıza izafen belirmediğini biliyoruz. Yani fizik dünyanın nasıl görüldüğü ve bu dünyada geçen zamanın hangi biriminde olduğunuz, fiziksel duyularınızın algılamasının bir ürünüdür. Ancak bilinç, mekânın varlığından şüphe etmeyecek derecede ona öylesine bağımlı halde düşünür olmuş yani şartlanmıştır. Mekanın olmadığı bir boyutun ya da öyle bir âlemin nasıl birşey olduğunu hayal edemiyoruz. Oysa, bilinç olarak, mekana ve dolayısıyla onun bir türevi olan zamana bağlı değiliz. Bunu; OBE (Out of Body Experience) ve NDE (Near Death Experience) tecrübelerinden biliyoruz. OBE, bireysel bilincin fizik bedenden ayrılıp farklı boyutlara ya da içinde yaşadığı andaki gerçek farklı mekânlara seyahat etmesidir. Bunlara, beden dışı yaşam tecrübeleri diyebiliriz. NDE ise, ölüme yaklaşmış hatta klinik olarak bir müddet ölmüş olan kişilerin, daha sonra hayata döndüklerinde, ölüm anında ve sonrasında başından geçenleri hatırlamaları olayıdır. Buna da ölüm ötesi yaşam tecrübeleri diyebiliriz. Bunları sipekülasyon ya da ün peşinde koşan kişilerin uydurmaları olarak kabul edebiliriz. Fiziksel bir ispatı olmadığı için bilimsel görülmezler. Ancak

karşımızda gerek OBE gerek NDE tecrübelerini yaşayan kişilerin, ölü oldukları andaki mekânda yaşananları veya tasavvufi tabirle tayyi mekan ettikleri yer ve anlarda yaşananları anlatmaları ve o mekan ve zamanda bulunanlarca bunların doğrulanması şeklinde bir gerçek de vardır. Küçük bir örnek olarak şunu verebiliriz: Keşfedilmesinden sonra uyuşturucu madde olduğu ve çoğu kişide büyük zararlara neden olduğu için yasaklanan LSD, ilk önce bu maddeyi bulan bilim adamı tarafından denenmiş ve bilim adamının ifadesiyle kendisi tavana yükselerek koltukta uyuşmuş olan bedenini seyretmiştir. Bu örnekler geçmişte ve günümüzde sayılamayacak kadar çoktur.

Astral seyahat de denen tayyi mekan, meditasyon ya da uyuşturucu özelliği gösteren maddelerle sağlanabilmektedir. Ancak her uyuşturucu madde ya da meditasyon tekniği, her kişide OBE tecrübesi oluşturmamakta, bu teknikleri hiç bilmeyen ya da herhangi bir madde kullanmamış bazı kişilerde ise, kendiliğinden olmaktadır. Bunlarla birlikte, şu anda ve geçmişte hemen hemen tüm uzak doğu inanç sistemleri bu gerçeği bilmiş ve öğretmiştir. Hinduların kutsal insanları olan yogiler, bizim ermiş ve evliyalarımız bunlara örnektir. Uzakdoğu dinleri mensupları, günümüzde de bazı teknikleri dinsel bir tören olarak uygulamaktadır. Şamanizmde Kamlar bir çeşit transa geçerek bilinç seyahatleri yapmış ve yapmaktadırlar. Amerika yerlilerinden eski Mısır ve Yunan medeniyetlerine, günümüz popüler kitaplarına kadar birçok kültürde yaşanmış sayısız örneklerle karşı karşıyayız. Tavvuf literatüründe Muhyiddin Ibn Arabi, İbrahim Hakki Erzurumî, Mevlâna Celaleddin, Abdulkadir Geylani gibi birçok büyük şahsiyet bu tecrübelerinden bahseder. Hatta Hz. Muhammed'in miraç mucizesi dahi, bilincin maddi evreni aşıp madde altı boyutu idraki diye bileceğimiz özellikteki bir olaydır.

Tüm bu veriler, çok dikkatli bir şekilde incelenip derlenmeli, günümüzde ülkemizde ve yurt dışında yaşanmış, yazılmış ya da yazılmamış benzer olaylar, tanıklarıyla birlikte ortaya konmalıdır. Bu tür araştırmalar aslında yapılmıştır ve yapılmaya devam etmektedir. Ancak hiçbir zaman ciddi bir gerçeklik olarak kabul edilmez. Biz de kitabımızın bu bölümünde, ancak bu kadarla yetinecek, ama bu tür araştırmaların artık yurt dışında çoktan bilimsel olarak incelenmeye başladığını, parapsikoloji kürsülerinin gittikçe arttığını söylemeden de edemeyeceğiz.